

Lyžařský sňatek z rozumu

Čeští zástupci krkonošských a jižerských horských středisek vyslyšeli tiché prosby lyžařů a propojili sjezdovky společným skipasem. V této nyní největší lyžařské oblasti u nás zavedli bodový dvoudenní a vícedenní skipas. Výhledově se myslí i na běžkaře - mělo by dojít i k pomyslnému protažení běžkařské stopy až do sousedního Polska a k propojení zúčastněných horských středisek pravidelnými skibusy. Více informací o tomto projektu najdete na www.skiregion.cz.

Cestování s myši v ruce

Dříve se cestovalo prstem po mapě, dnes kurzorem po monitoru. Exotickou jízdu po transsibiřské magistrále bez lístku a u tepla rodinného krbu nabízí nejen chudým cestovatelům internetové stránky ruských železnic www.rzd.ru. Po oprášení azbuky můžete v pohodlí svého domova projet virtuální cestu z Moskvy do Vladivostoku. Budete se moci volně procházet vagony, zapříst rozhovor se členy posádky či cestujícími a uvařit si polévku v legendárním samovaru. Jen chuťové pohárky si nejspíš moc neužijí.

Podceňované očkování

Každý, kdo cestuje do exotických zemí, se informuje o možnostech očkování proti tamním nemocem. Podobně bychom se měli dle lékařů chovat i při výletech do českých luk a hájů. V předchozím roce totiž stoupl počet osob infikovaných klíšovou encefalitidou o 60 %, tj. na více než 1000 případů / rok, což je nejvíce za posledních 20 let. Mezi hlavní příčiny patří i lehkovážnost Čechů, kteří neustále podceňují možnost nakažení se touto vážnou chorobou. Jasně mluví čísla: proti klíšové encefalitidě se v minulém roce očkovalo pouze 11 % obyvatel České republiky oproti 80 % obyvatelům Rakouska...

Bitva o divy

Uražené se cítí Egypťané, kteří se ozývají s výhradami vůči vybírání nových sedmi divů světa. Egyptu se nelíbí, že jejich proslulé prastaré pyramidy v Gíze musí opět bojovat o své místo mezi vyvolenými, mezi něž patří i pařížská Eiffelovka či kambodžský chrám Angkor. Přitom již první vyhlášovateli sedmi divů světa a zakladatel této myšlenky, helénský filozof Filón Byzantský, jim toto privilegium přikl. Novodobou soutěž vyhlásila v roce 2005 švýcarská nadace New7Wonders Foundation a její vítěz bude znám již 7. července 2007 při symbolickém vyhlášení v Lisabonu. Hlasovat pro českou ryze turistickou verzi můžete na www.turistickenoviny.info.

Irsko – postrach Evropy

Evropská komise si zaplatila průzkum v 18 zemích EU, aby zjistila, kde je dle zkušeností a názorů obyvatel největší kriminalita. Analyzována byla i práce policistů. Výsledná zpráva zvaná „Zátěž zločinu v EU“ potvrdila primát nejnebezpečnější země Irsku. V těsném závěsu následuje Velká Británie. Londýn byl dokonce vyhlášen jako více nebezpečný než Istanbul a New York. Překvapivě špatně dopadlo i Estonsko. Česká republika do šetření zahrnuta nebyla.

Akrobacie za alkoholem

Ve většině asijských zemí se pít alkoholu moc nenosí. Pákistánským a malajským muslimům jej zapovídá přísný islám, indickým džinistům a hinduistům zákon karmy. Piješ? V příštím životě budeš potrestán zrozením ve zvířecím těle! I pokud ale člověk na převtělování nevěří, má to na Východě s pitím těžké. Místní značky piv jsou pro české chuťové pohárky urážkou, víno tu nemá tradici, kořalka mívá v horku vražedné účinky. Buddhisté ze Srí Lanky ale mají na věc jiný názor. Při cestě mezi městečky Hikkaduwa a Kalutara na jižním pobřeží ostrova máte pocit, že jste se ocitli v kraji nestvůrných pavouků. Koruny kokosových palm tu spojuje hustá síť napjatých lan. Právě projíždíte proslulou cejlonskou „Toddy country“, oblastí, která je rájem pro vazochodeckých alkoholiků.

Každý den navečer šplhá dvaařicetiletý Arun do dvacetimetrové výše, aby se po provazových žebřících vydal na několik kilometrů dlouhou krkolomnou cestu povětrím. Jeho nohy se znovu dotknou země až za několik hodin. Visuté můstky mu umožňují obejít koruny desítek palm, aniž by musel stále šplhat nahoru a dolů. Vysoko nad našimi hla-

Hledači ducha palem se pohybují ve výšce 20 m několik hodin, aniž by se dotkli země.

Foto: Ivan Brezina

vami balancuje na lanech, zahnutou mačetou nařezává bělostné palmové květy a připevňuje na ně kulaté hliněné nádoby. Slzy poraněných stromů kanou do džbánů a okamžitě kvasí. Tak se rodí palmové víno zvané toddy. Brzy ráno začíná Arunovi druhá smě-

na. Po palmovém kmeni znovu šplhá nahoru, kráčí povětrím od koruny ke koruně a slévá obsah džbánů do zásobníku na zádech. Na zem musí teď po ránu slézat častěji, protože s těžkým nákladem vína se na lanech špat-

pokračování na str. 4

Místní doprava v Íránu

Naše parta, známá z cesty žigulíkem do Sýrie, opět loni v létě neodolala vábení dalek a vyrazila na další cestu – autobusem do Íránu. Cestování po Íránu nabízí snad vše, co lze od cestování čekat: dob-

rodružství, romantiku, odlišnou kulturu, architektonické skvosty, koupání v teplém moři i nádherné hory. Bonusem jsou nejen velmi nízké ceny, ale také ochotní a pohostinní obyvatelé.

Stop v Íránu s billboardem politických vůdců za zády.

Foto: archiv autorů

Stop – nestop

Velmi záhy jsme v Íránu zjistili, že stopování je nemožné (nebo neumíme vůbec stopovat), ale i tyto nedostatky vyřeší neuvěřitelná ochota Íránců. Jednou nám dopravu zajistil policista, který zavolaal svému známému, a ten nás odvezl na požadované místo. V Íránu je doprava extrémně levnou záležitostí, a to nejen autobusová, ale i taxi. Lacnost dopravy pramení z ceny benzínu v zemi - 2,20 Kč za litr.

Pohostinné taxi

Taxi jsme používali zejména na kratší vzdálenosti, tedy do 100 km. V Íránu je zvykem, že se řidič většinou postará i o občerstvení svých pasažérů. Samozřejmě má i zde tento způsob dopravy svá úskalí. Vždy je nutné se přizpůsobit řidičově vkusu ve výběru hudby - někdy není slyšet v autě vlastního slova, jindy hraje cestou stále stejná píseň, několikrát se o nás taxikáři na svém stanovišti poprali. Je třeba trochu posunout pud sebezáchovy při řidičově bezdůvodném riskování na orientální způsob.

pokračování na str. 2

Maďarská puszta

Prakticky celé východní Maďarsko od Debrecenu po město Tiszaúred by se dalo popsat jako nekonečná travnatá rovina táhnoucí se přes 50 km bez jediné přirozené terénní nerovnosti a s řídkým porostem stromů. Jedním slovem – puszta. Na části puszty se rozkládá největší a nejznámější národní park Maďarska - NP Hortobágy. Park byl označen Biosférickou rezervací UNESCO a mokřady nacházející se na území parku jsou chráněny Ramsarskou konvencí.

Národní park Hortobágy

Dominantou a symbolem Hortobágye jsou specifické vyvažovací studně sloužící jako jediný zdroj vody pro pasoucí se stáda maďarského šedého skotu, polodivokých koní či stád ovcí s půlmetrovými kornoutovitě zatočenými rohy. Při procházení pusztou se dá dostat do bezprostřední blízkosti stád šedého skotu, který je sice zvyklý na lidi, ale zároveň tiito obrovští býci umí být při pocitu ohrožení nebezpeční. V oblasti vodních ploch žijí vzácné druhy vodního ptactva, včetně jeřábů, bílých volavek, lžičáků či kolpíků. V okolí vodních příkopů jsme byli překvapeni stádem v bahně

Maďarský šedý skot slouží obyvatelům puszty.

Foto: Michal Vačkář

se povalujících černých krav podobných vodním buvolům.

Doprava a nocleh

Puszta Hortobágy je dobře dostupná vlakem z Budapešti i jiných maďarských

měst. Nejvýhodnější kombinací dopravní dostupnosti a tamní možnosti ubytování je přicestovat do Hortobágye z města Debrecen. Osada Hortobágy leží v samém

pokračování na str. 4

EDITORIAL

Právě jsem dosáhla americké plnoletosti, když jsem se vracela sama domů od kanadsko-amerických hranic. V New Yorku jsem vystoupila z vlaku a spěchala do metra. Několikopodlažní prostory metra, připomínající spíše sklep než dopravní uzel, na klidu právě nepřidají, natož když máte na zádech 25kilový batoh a na břiše batůžek s foťákem, doklady a letenkou. Prý je nebezpečné dívat se černochovi zpřímá do očí. Ne že bych tomu nerozuměla, ale koho se mám tedy tady v newyorském metru zeptat, jaká souprava jede na letiště? Než se to dočtu na informační ceduli vně vagónu, dveře se již zavírají. A kolem chodí jen samí černoši! Když mi ujede už třetí souprava a hrozí, že nestihnou letadlo, odvázně oslovím procházejícího dvoumetrového černocha. Ne, to nebyl ten pravý. Ten ani neví, že je v New Yorku nějaké letiště. No nic, jednoho černocha jsem přežila, snad přežiju i dalšího. Ještě se ani nerozhodnu, koho oslovím, a už si to ke mně kvapí malá, tlustá černoška s plnými papírovými taškami. A že prý slyšela můj dotaz a že se mnou počká na soupravu, která jede na letiště. Je to jen past nebo to myslí vážně?

V Londýně bych se zřejmě zeptala jen dvakrát, pořetí už by se mi to vymstilo. Skutečně – obětí trestného činu tam je dle analýzy „Zátěž zločinu v EU“ každý třetí obyvatel. Co vy na to? Jaký by byl váš výsledek srovnávání kriminality a práce policie v jednotlivých zemích světa?

Kateřina Sekyrková
šéfredaktorka

SOUTĚŽ

SPORT ARSENAL GRANT

Výrobce cyklonosičů a brašen firma Sport arsenal ve spolupráci s časopisem Kalimera vyhlašuje SPORT ARSENAL GRANT. Jedná se o podporu mladým cyklocestovatelům formou financí a vybavení na kolo. Grant je určen studentům vysokých škol, kteří plánují v roce 2007 cyklocestu mimo Evropu.

Podmínky, které musí žadatel splnit:

– je student vysoké školy v ČR
– chystá se v roce 2007 na cyklocestu mimo Evropu

Věci, které musí žadatel udělat:

1. Poslat cíl plánované cesty, svůj cestovatelský životopis a reportáž nebo úryvek ze svých dřívějších cest včetně příslušné fotodokumentace na email redakce@kalimera.cz, předmět "SPORT ARSENAL GRANT".

2. Poslat organizační údaje a cíl grantované cesty (datum odjezdu, časová náročnost, počet najetých km, počet účastníků atd.) spolu s inzerátem firmy Sport arsenal z tištěné Kalimery č. 1, 2 nebo 3-4 / 07 do konce května 2007 na adresu: Sport arsenal s.r.o., obchodní oddělení, Poděbradova 1772, Lysá nad Labem 289 22.

Granty budou udělovány průběžně, proto nečekejte se splněním podmínek na poslední chvíli. Výsledky budou zveřejněny na webu Kalimery.

Mangart respektive Mangrt leží ve Slovinsku v Julských Alpách a s nadmořskou výškou 2678 metrů by to měla být třetí nejvyšší hora Triglavského národního parku. V roce 1940 postavila italská armáda ze strategických důvodů cestu až do sedla pod Mangrtem. Silnička se klikatě plazí až do sedla ve výšce 2055 metrů nad mořem. Slušná výzva pro cyklistu...

Městečko Kobarid

Naše základna je domovem asi pro 1500 obyvatel. Leží v Tolminské kotlině, kolem dokola obklopena horami. Těsně kolem města protéká divoká ledově tyrkysová řeka Soča, která v těchto místech vyhloubila ve skále dvě stě metrů dlouhou soutěsku Kobarid, díky které se městečko stalo rájem vodáků.

Napoleonovy mosty

Vyrazíme kvůli aklimatizaci na „lehkou cyklistickou projížďku kolem řeky.“ Po Napoleonově mostě přes řeku Soču stoupáme po asfaltce vzhůru do vesničky Drežnice, které dominuje velký kostel. Drsnou kamenitou cestou klesáme zpět do údolí a přejíždíme podruhé Soču, tentokrát po visuté lávce ze starých železných pražců, mezi nimiž prosvítá hladina řeky. „Pusťte mě prvního, já se tady necejtim moc jistě,“ dere se co nejrychleji přes lávku Koprda. Na druhé straně zjišťuje, že pichl.

Výjezd na Stol

Stol (1673 m.n.m) je nejvyšším bodem přes kilometr vysokého prudkého travnatého svahu lokarje, který z dálky vypadá jako hedvábný. I z daleka je ovšem vidět v zeleném hedvábí jizvu, která se po svahu klikatí cik-cak jako lékařský zápis ze spirometru. Ta jizva je naše cesta k vrcholu.

Na vrchol přes buldozer

Z Idriška, které leží v nadmořské výšce kolem 200 metrů, šlapeme 16 km do vesničky Sedlo o 300 metrů výše. Za ní odbočujeme na cestu k vrcholu. Asfalt zde končí. Kamenitá cesta se na začátku prudce zvedá, kamínky od kol odštělují do metrové výšky. Čeká nás převýšení 1100 metrů. Stoupání po úvodních metrech trochu povolilo, cesta je hlinitá a dobře utužená. V polovině stoupání nastala malá zrada - buldozer. A za tím něco tak strašného, co jsem v mém dosavadním cyklistickém životě nejel. Cesta je samý velký kámen mezi ještě většími kameny. Nezbyvá nám nic jiného než se pevně držet řídítek a nechat kolo volnost, protože sebou po kamenech dost hází. Nad námi i v údolí pod námi polehují „padáčkáři.“ Stol je díky termice jako stvořený pro paragliding.

Kamenošlap první

Těsně pod hřebem je v nadmořské výšce 1405 metrů rozcestí Malý Vrh. Cedule na něm neuprosně ukazuje vzhůru směr Stol po malé pěšince vyšlapané v trávě. Chvilí váháme a pak vyrážíme vzhůru. Nedaleký obzor je ukončen šedivými zasněženými štíty Triglavského horského masivu. Asi po stovce ujetých metrů pěšinka mizí, do cesty se nám staví nízká ohrada z ostatního dříví a za ní pokračuje neznatelná stezka. Překonáváme plot a zkusíme ještě kousek šlapat. Stezička nás po několika nastoupaných metrech přivádí zpět k ostatní ohradě a klikatí se dál vzhůru. Jet se to už nedá. Asi by nebyl problém těch zbývajících dvě stě výškových metrů k vrcholu dojet, ale už by to nebyla cyklistika.

Lejnový úsek

O cestě dolů rozhoduje Koprda. „Nejsme nikdy tramvajáci, abysme jezdili stejnou trasu sem a tam.“ Dolů holt pojedeme jinudy. „To je bajking, co?“ rozplývá se Koprda nad cestou dolů, která zpočátku mírně klesá po hřebeni a za každou zatáčkou se nám otevírají nové a ještě lepší výhledy do krajiny, než byly ty předchozí. Nic netrvá věčně. Cesta končí u jakési drátěné branky, za ní následuje asi osmimetrový úsek, jehož povrch je tvořen pouze a výhradně lejny všeho druhu. Pneumatiky se bojí až po ráfek. Spadnout teď z kola by pro nešťastníka znamenalo potupně smrdět možná ještě i zítra.

Downhill

Po překonání „hovningového“ úseku nabírá cestička strmější spád. A pak to přišlo. Kolmá kamenitá pěšinka prud-

pokračování na str. 3

Krimipříběh z Oxfordu

Sedíme v hospodě před zavíračkou a užíváme si atmosféry anglického Oxfordu. Na místo našich kamarádek, které si odešly dát cigaretu do kuřácké části hospody, si přisedl černoch popíjející pivo. Je jedenáct hodin, lidi hromadně opouštějí „pub“, černoch už taky odešel a naše kamarádky se vrací, abychom vyrazili do dalšího lokálu. „Kde je moje kabelka?“ ptá se Mirka. „Do háje! To musel vzít ten černoch!“

Dušan okamžitě běží ven. Z hospody se dá jít jakýmkoli směrem, namátkou jedním vyrazí – a po 200 metrech narazí na „našeho“ zloděje. „Common, common, bag, bag!“ překonává svoji znalost angličtiny. Pachatel ale krčí rameny – nic u sebe nemá, nevíňátko. Dušan se vrací a my už hlásíme krádež kolemjdoucím policistům. Pochvě se vše zapisují, nechávají si vysvětlovat detaily a akce končí přátelským rozloučením, že pro nás víc udělat nemohou. Takže se vydáváme po stopách zločinu na vlastní pěst. Jdeme ulicemi Oxfordu připraveni lapit zloděje. „To je on!“ poznal asi po 15 minutách chůze našeho starého známého Dušana. Tentokrát jsme na něj už tři, takže ho lapíme a vysvětlujeme, že buď půjde s námi na policii, nebo ať vrátí kabelku. Jenže zloděj se nám samozřejmě vytrhl a začal utíkat. My za ním. Scéna jako z filmu. První běží štihlý

Veselé shledání v Oxfordu.

atletický černoch, za ním Dušan, já a Iva. Černoch kličkuje hbitě mezi auty, zahýbá na parkoviště a míří si to do odlehlého neosvětleného kouta. My v závěsu. Dobíháme ho, když tu z parkujícího auta vyskakuje pět namakaných černochů. Okamžitě brzdíme. Čekáme, co bude. Iva se s nimi hrdinně dává do řeči: „Ukradl nám kabelku!“ Borci na to: „Chyťte ho a dejte mu do držky!“ Pachatel se dává dál do běhu. Jsme mu v patách.

Foto: Iva Dobrovolná

Vzdálenost mezi námi se však nezkracuje. „Poliiis, poliiis!“ hulákám na celý Oxford. Přidávají se k nám nějakí Angličani. Černoch je neúnavný. Jeden Angličan nemá fyzickou a brzo odpadá. Zloděj zabočil do uličky – a ta je slepá. Je v pasti! Voláme policii. Jenže náš obklíčený pachatel taky. Jeho verze je jiná než naše, což potvrzují i dva mladíci, kteří s námi mohutně diskutují: „To nemůžete jen tak o někom

říct, že spáchal zločin. Jestli to tak funguje ve vaší zemi, tak tady ne!“ Policie moc rychlá není, dorazí až za 20 minut. Vyslechli si verzi dopadeného a pak naši. Žádný důkaz, podezřelý je propuštěn. Celá akce je u konce a naděje na návrat kabelky mizívá. Její obsah nebude pro zloděje příliš hodnotný, ale pro Mirku jde o cennosti: klíče, cestovní pas a dva mobily. Ale moment – na jeden z mobilů zkoušíme volat – a zvoní! Naše další strategie je následující: jdeme cestou k hospodě, kde loupež proběhla, a u odpadkových košů, které míjíme, prozvoníme ukradený telefon. Už jsme skoro u cíle, když se z velkého zeleného kontejneru ozývá zvonění. Mirka se vrhá po hlavě na dno kontejneru. Po chvilce vylézá ven a v ruce má ukradenou kabelku. A uvnitř je všechno nehtnuté! No, není to hezký happy end?

Lenka Prokopová

související články

- Přepadení a okradení nejen v afrických městech
- Africký adrenalin
- Přílet do Limy

➤➤➤ www.kalimera.cz

nebezpečí

HUMOR NA CESTÁCH

Rozesměj svými zkušenostmi z cest čtenáře Kalimery a získáš jednorázovou 30% slevu na vybavení v obchodu Holan sport u Václavského náměstí (www.holan.cz). Odměníme nejlepší 3 příspěvky došlé na emailovou nebo kamennou adresu redakce (v tiráži na zadní straně) do 20. března 2007. Pravidla soutěže, do které můžete zasílat textové i obrazové příspěvky, jsou zveřejněny na www.kalimera.cz. **Cenu z minulého kola získali:** - Markéta Svobodová („Sobi a medvědi cyklistovi v patách“) - Petr Laštůvka („Shon ovcí z Alp“) - Petr Křížek („Telefonní budka Pantoja!“).

Sobi a medvědi cyklistovi v patách

To si to takhle šlapu ve Švédsku lesní cestou, co je v mapě kreslená jako silnice. To byl zase nápad pokračovat dalších třicet kiláků na tomhle kostiřase, když už bylo po šesté hodině večerní! No ale teď už je kolem 20:30, jsem utahaná a zbývá mi ještě dojet posledních asi 6 km do cíle, do NP Björlandet, kde je přístřeší. Nemám totiž v rámci úspor ani stan, ani vaříč, a před chvílí začalo poprchat.

Snažím se vyhrabat ráfky z písku a najednou před sebou, asi 150m na kraji lesa, vidím obrysy tří zvířat. Hýbe se to pomalu a líně, sakra, vždyť medvědi jsou už vzhůru a tady jich má být habakuk! Okamžitě zastavuji a mžourám, ale nejde nic poznat. Přemýšlím o všech radách, co dělat, když potkám medvěda: rozhodně se neobracet a neutíkat, nelézt na strom - to umí medvěd taky. Snažit se být co největší a co nejvíce zařvat, aby se medvěd lek. No jo, ale i kdyby tu se mnou byla bývalá spolubydlící Katka a stoupla by si mi na ramena, tak bychom možná vypadaly jako normálně velký člověk, ale copak já sama můžu vypadat velká? A začít křičet?

No já teď nejsem schopná vydat jakýkoliv zvuk, to by spíš medvěda pobavilo. Navíc jedno zvíře je větší než další dvě, takže nejspíš mláďata! Tak čekám, pět minut, deset, pořád nic. Po dvaceti minutách mi dojde, že akce zřejmě závisí jen na mně, zvířata do lesa sama nepůjdou. Zavrhnuji stupidní nápady typu: napíšu domů SMS, že se bojím. Bylo mi jasné, že odpověď by byla: „Otoč se a upaluj.“ Zkousím poslední pokus – teleobjektivem zjistit, co je to za zvířata, protože v tom roští to můžou být taky jenom losi. No ale můj foťák má teleobjektiv, že s ním člověk vidí tak na řídítka. Takže foťák nechávám přes rameno, ať aspoň vyfotím, co mě sežralo. Do jedné ruky беру pepřový sprej, do druhé největší sobí paroh, co jsem cestou našla a jímíci mám teď bohatě ověšené kolo, a pomalu jedu všitř záhadě. Po několika metrech poznávám, zprvu k mé úlevě, že jsou to sobi. Úleva netrvá dlouho, protože to jsou ti větší losi a navíc kráva s dvěma mladými, takže taky žádná sláva. Mami na si mě už všimla a zvědavě si mě prohlíží.

Čekám, že zaběhnou do lesa, jak jsme na to zvyklí od srnek. Zrovna ráno mi jedna paní na sobí farmě povídala, že mají čerstvé tele a je nebezpečné tam chodit. No tak zase chvíli čekám a nic, koukáme na sebe, kdo s koho. Zazvoním na cyklozvoněk. Jako na potvoru jenom tak zachrochtá. Asi i on se bojí a má stažené hrdlo, musím zvonit víckrát, než to vydá nějaký zvuk. Ale kráva neže se lekne a s mláďaty uteče, ona se zvědavě ke mně rozeběhne. Teď už fakt nevím, co mám dělat, v panice nasedám na kolo. To ji konečně vyplaší a všichni utečou. Fuj, šlápnu do pedálů a jedu jako o závod do Björlandet. Hahaha, sranda? To má pokračování. Já si začínám uvědomovat, že nejsem tak neohezená. Každý se mě ptá, jestli se nebojím cestovat sama, ale zaprvé co mám dělat, když se mnou nikdo jet nechce, a za druhé, lidé se tady bát nemusím a na horách nejsem, tak co by se mi mohlo stát? Na zvířata jsem nějak zapomněla... Takže když jsem dorazila a našla přístřeší, moc mě to neuklidnilo – čekaly tu na mě jen tři zdi, ta poslední dlouhá

chybí a ohniště je venku. Vařím pozdní večeři a mezitím si usýlám na podlaze. Od jezera mě každou chvíli vyděsí praskající větvičky a led, bojím se už i vlastního kýchnutí. Takže místo zavírání dveří dorvu do vchodu asi tunovou lavičku, na to ještě naaranžuji špaliky a do zbývajících mezer cpu kolo, aby to medvěd neměl tak lehké. Je před půlnocí a venku pořád jako ve dne. Napadne mě ještě zkusit, jak rychle jsem schopná doběhnout od ohniště k zavíracím záchodům, co jsou asi 50m daleko. Nevím, jak rychle běhá medvěd, ale můžu zjistit, jak dlouho to bude trvat mně. Když doběhnu, otevřu, a hele, oni to jsou toalety pro invalidy, akorát dlouhé na moji karimatku, z druhé strany se vejde kolo a dokonce to má na dveřích západku! Čas do půlnoci trávim stěhováním. Hezky se mi spalo – záchodový zápach tam nebyl, nefoukalo tam a aspoň tam byla trochu tma. Tak takhle dopadl můj hrdinský výlet do skandinávské divočiny!

Markéta Svobodová

Brašny a nosiče na cestu kolem světa

SPORT ARSENAL®
Cyklistické nosiče a brašny

Pomohli jsme jim, pomůžeme i vám.
SPORT ARSENAL GRANT PRO STUDENTY VŠ
určený na cykloexpedice mimo Evropu

Uzávěrka: 30. 5. 2007

Více info na www.kalimera.cz

www.luciemichal.cz

www.sportarsenal.cz

www.KALIMERA.cz

NEJVĚTŠÍ NÁKUPNÍ RÁJ NA STANY

Camping Market
Palackého 615
tel.: 481 641721-2
fax: 481 641723
512 51 Lomnice nad Popelkou
www.campingmarket.cz

NEMÁŠ KOLEJ?!?

studentské reality www.kolej.cz
nabídka a poptávka po ubytování
inzeráty studentů, kteří hledají spolubydlící/ho
bydlení snadno a rychle bez poplatků!

kolej.cz

KIWI svět map a průvodců

rozdělná nabídka turistické literatury

nový systém hledání na e-shopu
www.kiwick.cz

Juraj Novák
Křižová 1
220 00 Praha 2
tel: 224 44 11 11
info@kiwi.cz

Polykarbonátová lahev

Před dvěma roky jsem si ze Švédska přivezla plastovou polykarbonátovou lahev na pití. Nejdřív jsem ji koupila jen z nouze, abych měla v létě na cesty něco jiného než jen termosku. Pak jsem ale byla velmi mile překvapena, co všechno umí.

Nikdy jsem plastové lahve neměla ráda. Obvyklé PETky dostaly během letních přechodů vždycky dost zabrat. Nedala se do nich nalít horká tekutina, šly špatně připevnit na batoh, pokud neměly ten správný tvar, byly příliš dlouhé naležato do batohu nebo pod kohoutek na benzinu. Tak jsem si pořídila krásnou hliníkovou SIGG lahev. Ne že by byla špatná, ale pár nedostatků jsem našla. Třeba horkou vodu do ní sice nalít můžu, ale díky malému hrdlu a výborné tepelné vodivosti mě to občas pekelně pálí. Navíc se špatně čistí. Během třítydenní výpravy a každodenního používání dřív či později zplesniví.

Plastová, polykarbonátová lahev mě mile překvapila - žádný z těchto nešvarů nemá. Je relativně lehká (cca 140 g), i když PETky jsou samozřejmě lehčí. Má ideální tvar v poměru ke svému objemu - jeden litr ve tvaru širokého válce či jakéhosi kvádru, který se vejde do každého umyvadla i batohu. Díky svým pevným stěnám (materiál je celkem silný) lze bez obav naplnit horkým čajem. Další obrovskou předností je její hrdlo - průměr 4,5 cm zaručuje pohodlné plnění, což člověk ocení zejména při balancování na kluzkých kamenech v horském potoce. Uzávěr je připevněn k lahvi širokým páskem, čímž se za karabinu nechá lahev pohodlně kamkoliv zavěsit. Hrdlem projde bez problémů i šetka na vymývání,

takže se nemusíte starat o zásobu chemických čistících tablet se sporným účinkem. Dalším celkem podružným, ale sympatickým doplňkem, jsou rysky po 200 ml, což ocení třeba pudinkoví milovníci se špatným odhadem. Navíc do ní můžete trhat třeba borůvky.

Poslední mojí obavou byla její pevnost a odolnost. Se SIGGovkou připevněnou k sedáku či k batohu jsem občas lezla a kromě pár škrábanců a novotvarů se nic nestalo. Nevěřila jsem, že polykarbonátová lahev vydrží stejnou zátěž. Minulé léto ji však prověřilo dokonale a závěr je zřejmý - vydrží stejně jak hliníková. Má jen několik škrábanců a tvar stále stejný. Koupit se dá ve většině obchodů s outdoorovým vybavením za cenu kolem 200 Kč.

Markéta Svobodová

Tento příspěvek vyhrál jednu z cen Testovny v roce 2006.

Testovna

Podělte se s námi o své zkušenosti s vybavením, které pomohou čtenářům Kalimery s výběrem věcí na cesty a do přírody. Za své příspěvky do naší rubriky Testovna můžete v Kalimeře získat praktické ceny od firmy Acron.

Hlavní cena tohoto kola:

Stan GARDA 2 EasyCamp
Kopulovitý stan o váze 3,1 kg pro 2 os.
Vnější stan: 185T polyester, PU zátěr
Vnitřní stan: prodyšný polyester
Podložka: polyethylen
Konstrukce: Durawrap 7,9 mm
Sloupec: 1000 mm

acron
OUTDOOR EQUIPMENT

Ostatní ceny:

- nůž EVOGRIP 10 Wenger
- campingová lucerna Outwell s kryptonovou žárovkou
- magnesiový blok Coghlán's se zalisovanou škrtačí tyčinkou
- cestovní taška na kosmetiku Bergson

Tyto ceny jsou platné pro příspěvky došlé na redakce@kalimera.cz do 20. března 2007.

Pravidla příspěvků Testovny jsou zveřejněna na www.kalimera.cz - rubrika Testovna. Oceněné příspěvky a podmínky účasti v Testovně jsou popsány tamtéž.

Rubrika Testovna slouží jako bazar osobních dlouhodobých zkušeností cestovatelů a turistů.

Oceněné příspěvky minulého kola:

- Mazání a údržba nových lyží vyšší kvality (Ondřej Navrátil)
- Membránová bunda Tilak Evolution (Ivan Brezina)
- Termosáčky Pak-heat (Michal Vačkář)
- Softshellová bunda Tilak Ogre Action (Iva Brezinová)

Termosáčky Pak-heat firmy Karibai

Již několik let pořádáme zimní víkendové přechody ať již na Šumavě nebo kdekoliv jinde v jižních Čechách. Pořádně mrznout může všude. Pokud však člověk není ochoten investovat kvůli oněm několika víkendům nemalou částku do lepších kari-matek a péřových spacáků, musí se smířit se skutečností, že se v noci bude probouzet chladem a ráno bude promrzlá chodidla soukat do ještě promrzlejších bot.

Dlouho jsme řešili, jak a co si na chodidla obléci, ale pokusy počínaje termoponožkami či ponožkami z angorské vlny a konče zabalením chodidel do termofolie byly víceméně neúspěšné. V noci prostě s nohama člověk moc nehybe a chodidla prochladnou tak jako tak. Pak nás napadlo vyzkoušet tzv. termosáčky.

Vybrali jsme si jednorázové, kdy směr v sáčku stačí protřepat, a ta pak podle druhu sáčku hřeje teplotou maximálně 69°C po dobu až 24 hodin. Jejich obsah je tvořen směsí železného prášku, aktivního uhlíku, vody, soli a zeminy. Po vychladnutí se může jako ekologicky nezávadný vyhodit do běžného odpadu. V outdoorových obchodech jsou k dostání termosáčky různých výrobců, my se rozhodli pro hřející sáčky od firmy Kiribai. Cena jednoho balení obsahujícího jeden velký sáček, nebo dva malé sáčky, nebo dva sáčky do bot, je v rozmezí 35-40 Kč.

Otestovali jsme všechny 3 typy termosáčků: velké s rozměry 10x13 cm mající udržet průměrnou teplotu 51°C po dobu 24 hodin, malé s polovičními rozměry mající stejnou teplotu udržet po 12 hodin a termosáček určený pro použití do bot a prohřátí prstů u nohou s průměrnou teplotou 37°C a dobou výdrže 5 hodin.

Naše testování proběhlo během nocování ve stanu, kdy byla okolní teplota přibližně -3°C.

Sponěkud rozporuplným výsledkem dopadl malý sáček mající vyvinout teplotu nad 40°C po dobu 12 hodin. Sáček se po důkladném a v časovém odstupu několikanásobném protřepání nikterak zvlášť

nezahřál a dokonce po čtyřech hodinách vychladl úplně. Navíc je jeho rozměr 5x9 cm příliš malý na to, aby poskytl určitý teplotní komfort.

Naopak velký sáček 10x13 cm společně s ohřívacím prstů na nohou předčil naše očekávání. Velký sáček se zahřál nad 50°C a své teplo nepřestal vydávat ani po uplynutí 24 hodin. Poskytl nám tak příjemné teplo nejen během noci, ale i v průběhu celého následujícího dne a večera. Ohříváče prstů, které jsou určeny do bot a mají proto jednu stranu upravenou jako samolepící plochu, jsme využili i jinak, ačkoliv se v návodu doporučuje nepoužívat je během spaní. Pro ohřátí v noci promrzajících chodidel jsme je vložili mezi dvojce ponožky a tyto termosáčky si po 5 uváděných hodin udržely teplotu okolo 50°C. Ovšem jeho funkce jako ohříváče prstů určeného do bot se jeví trochu problematická. Většina z nás má trekové boty téměř „na míru“ a jakákoliv další vrstva, navíc nestejněmárně rozmístěná, může způsobit nepříjemné otlačení. I přes určité nedostatky termosáčky Kiribai hodnotíme pozitivně.

Michal Vačkář

související články

- ▶ Podchlazení - když zima zabíjí
- ▶ Omrzliny - nehraje si na statečnost
- ▶ Kapesní ohříváče nejen do mrazu

»»» www.kalimera.cz

vybavení, nebezpečí

SLOVINSKO NA KOLE

pokračování ze str.2

ce klesá dolů. Místy se stává nesjízdnou. V některých úsecích vedeme kolo dolů pěšky, brzdíme brzdami i patami, nohy i kolo podkluzují po kamenech. Těšili jsme se, jak si sjedz dolů vychutnáme - a teď tohle. „Bajker holt těžkej život má,“ nenechá se z míry vyvést Koprda. Došlo na několik pádů přes řidička. Došlo na odřeniny a krev. Došlo na ohnutou přehazovačku a dokonce i na rozbitou helmu. „To k bajkingu patří, tohleto,“ uzavírá debatu spokojeně Koprda.

Vzhůru pod Mangrt

Mangrské sedlo leží 2055 m.n.m. Trdnjava klouže je strategická kamenná pevnost z 15. století, ležící v nadmořské výšce kolem 490 metrů. Těsně u ní je z 60 metrů vysokého mostu skvělý výhled do kaňonu říčky Korytnice. Od pevnosti stoupáme vzhůru pod Mangrt.

Ferrari show

Prvních šest kilometrů se silnička klikatí údolím říčky nahoru a dolů. Proti nám se řítí Ferrari. Za ním druhé a třetí. Koukáme jako zkoprnělí. „Hele, počítejte je někdo.“ Vžum, vžum, vžum, prosvíšelo kolem nás třicet pět aut Ferrari. Jedno jako druhé - nízké, rychlé, červené žihadlo.

Kamenná lavina naživo

V Logu pod Mangrtem začíná silnice stoupat. Název další vesničky sem náramně pasuje - Strmec. Kolem dokola prudké srázy a skalní stěny. Několik kilometrů vzdálený šedivý skalní masív Loška stena působí monumentálně, zachmuřené až nebezpečně. A taky že ano. S ohromným rachotem se z něj utrhla kamenná lavina a hlučně se řítí do údolí. Připadáme si jako v kině, jako by tohle představení bylo pro nás přichystané.

Nejvyšší slovinská silnice

Po provizorním mostě přejíždíme dravý Mangrský potok a nacházíme se na místě zvaném Pri Mlinču (1094 m.n.m.). Právě tady začíná ona silnička do Mangrského sedla. Měří 12 kilometrů, je na ní spousta serpentín, pět tunelů a vybudovala ji italská armáda v roce 1940. Jedná se o nejvýše položenou silnici Slovinska.

Vzhůru bez zatáček

Zpočátku vede cesta krajinou očividně poškozenou sesuvy půdy. Před rokem 2000 překonávala původní silnička stoupání pomocí zatáček, ty tehdy ale vyzvaly za své. Dnešní cesta vede asi dvě stě metrů kolmo vzhůru bez jediné zatáčky a jedná se určitě o nejprudší stoupání celé mangrské cesty - takový výstražný vykřičník hned na úvod.

Sněhová bariéra

Blíží se devátý kilometr Mangrské cesty a další tunel. Poslední desítky metrů před ním je silnička lemovaná několika-metrovými sněhovými mantinely. V ústí tunelu je asi metr a půl vysoká sněhová zátěž a po obou stranách cesty přes šest metrů vysoká sněhová bariéra. Jsme u konce. Dál to nejde. „Mangr kaput,“ suše okomentoval situaci lingvista Pepa. Výškoměr ukazuje 1881 metrů nad mořem. Sil máme na rozdávání. Do Mangrského sedla zbývají pouhopouhé tři kilometry jízdy, ale není kudy se tam dostat.

pokračování na str. 4

CELOROČNÍ

LETNÍ

ZIMNÍ

- termoizolační vlastnosti
- rychlý odvod vlhkosti
- vysoká pružnost a pevnost
- fixace výrobku proti posunu v obuvi

Texpon s. r. o.
Dornych 55, 617 00 Brno
Tel./fax: +420 545 221 635
e-mail: texpon@texpon.cz

Speciální sportovní thermo ponožky, vyráběné vícevrstvou technologií zabezpečující unikátní ventilační systém.

www.texpon.cz

Maďarská puszta

pokračování ze str.1

srdci národního parku, ale zároveň je jeho exteritoriální součástí. Přenocovat a krosny nechat přes den odpočívat lze v místním kempu s názvem Pusztakemping. Nejzajímavější část národního parku si tak můžete projít pouze s malým batohem a večer si zpříjemnit posezením u maďarského piva či pouhým relaxováním v přírodním sirném bazénku. Kemp je totiž umístěn přímo u vrtu, ze kterého vyvěrá sedmdesátistupňová voda s obsahem síry.

Náročnost výletů

Trek pusztou je i s malým batohem nečekaně náročný, protože objekty na obzoru jsou ve skutečnosti dále než vypadají a prodírání se tvrdou trávou je ubíjející. Pohodlnou alternativou pěšímu treku k některé ze studní je koňský povoz i s doprovodem jezdců v tradičních pasteveckých úborech předvádějících umění jízdy na koních. Drsníáci si mohou Hortobágy samozřejmě projít i tzv. „na těžko“. Nicméně trekking

vyprahlou a dusnou pusztou prakticky bez možnosti doplnění pitné vody není ničím jiným než pouhým náročným přechodem. Člověk tak mine mnoho zajímavých věcí a zároveň mu uniká možnost načerpat ono zvláštní kouzlo nekonečných rovin.

Upřímná krajina

Nevíte, kdy se do této oblasti vypravit? Záleží na tom, v jakém stavu chcete pusztu vidět a zažít. Několikrát za sezonu se přímo v osadě Hortobágy konají slavnosti spojené s tradiční maďarskou kuchyní. Přímo před branami kempu je nepřehlebné množství stánků nabízejících vše od ovčí vlny až po staré maďarské bankovky. Co se týče počasí, na jaře bývá velká část puszty podmáčená a plná bahna, jedná se však o jediné období, kdy je svěží a rozkvetlá. V létě ve vyprahlé rovině převládá dusné, velmi teplé počasí. Na podzim zde často prší a v zimě rovinatou krajinou východního Maďarska vanou nepříjemné studené větry... Hortobágy vítá každého „na rovinu“.

Pusztá - 50km dlouhá rovina bez terénních nerovností.

Foto: archiv autora

Vstupní místa

Do parku se většinou chodí oficiálním vstupem představovaným malou budkou u prašné cesty, kde se platí vstupné ve výši přibližně 40 korun. Nicméně je vcelku zbytečné tímto místem chodit, protože do

parku můžeme vstoupit kdekoliv jinde, žádné oplocení ani strážní tu nejsou. S někým, kdo by v pusztě případně vstupenky kontroloval, jsem se během svých tří návštěv Hortobágye nikdy nesetkal.

Michal Vačkář

Místní doprava v Íránu

pokračování ze str.1

Akční jízda

Při jedné cestě taxíkem od Kaspického moře na čtyřproudové dálnici nám policie zatklá řidiče pro poškozenou pečeť na tachografu v autě. Řidič ale ukázal svůj charakter a před svým zatčením nám ještě během několika vteřin obstaral odvoz s úplné cizím člověkem na smluvené místo. Tomuto okamžiku předcházela scéna jako vystřižená z akčního filmu, kdy nás pronásledoval policista, avšak netradičně v cizím voze, který si stopl.

Drahé oblasti

Jen jednou jsme měli negativní zážitek s taxikářem, který chtěl za svoji službu mnohem více než jev Íránu zvykem. Jelikož jsme ale věděli, že se jedná o taxikáře bez licence, rázně jsme naznačili, že více nezaplatíme a pod pohrůžkou, že na něj zavoláme policii, taxikář se slzami v očích a několika nadávkami odešel. Tato příhoda ale možná pramenila z toho, že k ní došlo v nejvíce turisticky navštěvované části Íránu – u Persepolis. Tam jsou už zřejmě místní taxikáři „zkažení“ cizinci, což se rozhodně o turisticky jinak nedotčeném Íránu říci nedá. Nás stál nejvíce peněz odvoz Land Roverem k úpatí sopky Mt. Damavand (5671 m.n.m) do 3000 m.n.m.

Několik praktických rad na cestu Íránem:

- při cestě taxíkem je vždy lepší si cenu domluvit předem,
- jestliže řidičovi řeknete, že chcete jet do Persepolis (foneticky), neznámější památky v Íránu, může se vám stát jako nám, že dojedete na stanici perské policie,
- nepodivovat se v Teheránu nezvykle vysoké ceně taxíku – tato metropole má 18 milionů obyvatel a cesta z jednoho nádraží (terminalu) na druhý může trvat i několik hodin,
- poměrně hodně lidí umí anglicky, není zase až takový problém se domluvit,
- jestliže si nevíte rady, stačí se zastavit a určitě se vás během chvíle někdo ochotně zeptá, zda nechcete nějak poradit případně někam odvézt.

Levné autobusy

Autobus jsme používali zejména pro cestování na větší vzdálenosti. Tímto dopravním prostředkem jsme naježdili nejvíce kilometrů. Za ceny několika haléřů za ujetý kilometr se nechá bez problémů dopravovat jak na malé, tak i na velké vzdálenosti. Téměř vždy jsme cestovali luxusními stroji značek MAN, VOLVO či SCANIA, samozřejmě s klimatizací. Po Íránu jezdí také zhruba 30 let staré autobusy značky Mercedes, které mají dle perského kalendáře na svém štítu rok výroby 1360 (dle perského kalendáře je nyní v Íránu rok 1386). Ale i v těchto strojích je komfortní svezení, oželíme-li klimatizaci. Jelikož je Írán islámskou zemí, je třeba při cestování dopravními prostředky brát v úvahu zasedací pořádek, kdy ženy

nikdy nesedí vedle mužů a většinou mají vyhrazenou svoji část vozu. To platí nejenom v dálkových autobusech, ale i v prostředcích městské hromadné dopravy. Za celou naši měsíc trvající cestu jsme ujeli zhruba 15 000 km a každého nás to stálo kolem 14 000 Kč včetně víz, potravin a suvenýrů.

L. Sobotka, P. Stejskal, M. Pelcl, J. Panáček

související články

- ▶ Vstup na íránskou sopku Mt. Damavand
- ▶ American Express v Íránu
- ▶ Do Íránu autobusem

»»» www.kalimera.cz

Írán

Akrobacie za alkoholem

pokračování ze str.1

ně balancuje. Dole se už zatím shromažďují netrpělivě přeshlapující uctívači ducha palem. Majitel palmové plantáže od domorodců vybere peníze a Arun jim ze zásobníku rozlévá mléčné opalizující tekutinu. Rybáři, kteří se právě vrátili z nočního lovu, si s námi přifukávají na zdraví. Toddy chutná podobně jako moravský burčák a stejně jako on také žije jen pár hodin - druhý den už se opojné palmové slzy promění v kyselou břečku. Remeslo akrobata, balancujícího vysoko nad hlavami nadočkávacích pijáků, se na Srí Lance dědí z otce na syna stejně jako třeba v rodinách českých cirkusáků. Pokud prý se nahoře v korunách příliš neposilňujete, je to celkem bezpečné povolání. Výstrahu pro Aruna představují na mol opilí netopýři, které najde čas od času v písku pod palmami. Noční letci kradou lidem alkoholickou šťávu, občas to ale přeženou a duch palem je srazí z noční oblohy. Toddy, které rybáři nestačí vypít, slévají majitelé plantáží do dřevěných soudků, které koňský povoz sváží do nedaleké továrničky. Ducha palem lze totiž polapit jediným způsobem: destilací. Z palmového vína tak vznikne jantarově zbarvený arak, proslulá kořalka pirátů z dobrodružných knih. Její chuť je sladce ohnivá jako úsměv mulatek z Gauguina-

vých obrazů a drsná jako tvář strážce majáku z Hornova mysu.

Do státem licencovaných palíren se ale dostane jen zlomek todgy, které cejlonské pobřežní plantáže vyprodukují. Džungle v okolí každé větší vesnice ukrývá ilegální palírny, kde se rodí kassipu - na černo vypálený arak. Když Arunovi skončí večerní nebeská procházka, vede nás do jedné z nich. Uprostřed bažiny stojí daleko od slídivých očí policie obyčejný

plechový sud, který olizují plameny doutnajících slupek z kokosových ořechů. Bublající palmové víno prochází chladičem z měděných trubek, ponořených v bahně. O kus dál se duch palem kapku po kapce znovu zjevuje lidem v tekutém skupenství. Primitivní destilační aparatury chybí teploměr, takže si o čistotě výsledného produktu neděláme iluze. Domorodci nám nalévají panáky araku z umělohmotného kanystru. Připijíme si raději jen symbolicky - každou chvíli prý pár pralesních pijáků oslepne. Otrava metylalkoholem ze špatně vypálené kořalky není jediným rizikem - čas od času prý některá pralesní palírna vybuchne a pošle své buddhistické majitele do dalšího vtělení. O půl hodiny později se už po cestě k vesnici potácejí na mol opilé snědé postavy. V akrobatických výkon se tak na Srí Lance mění i obyčejná cesta domů.

Ivan Brezina

související články

- ▶ Velmi drahé památky na Srí Lance
- ▶ Srí Lanka i pro nenáročně
- ▶ Mezi hledači drahokamů

»»» www.kalimera.cz

Srí Lanka

SLOVINSKO NA KOLE

pokračování ze str.3

Fofrový sjezd

Cesta zpátky dolů do údolí je pěkný fofr. V serpentínách se musí hodně brzdit. Ve tmě tunelu jeden za druhým tre-fujeme kámen povalující se nebezpečně uprostřed silnice. Mít v tu chvíli vyplazený jazyk, asi bych si ho překousl. Zajímavé je pocítit změny teploty vzduchu, jež jsou místy až skokové.

Na Kuk bez vytáček

Kuk (1243 m.n.m) je nejvyšší horou hraničního horského hřebene Kolovrat, který tvoří přirozenou hranici mezi Slovinskem a Itálií. Odolal Stol, odolal Mangrt, ale Kuk dnes pokoříme stůj co stůj. Namísto lehké ranní rozcvičky nás čeká čtrnáctiprocentní stoupání v délce pěti kilometrů končící ve vesničce Livek. Italské hranice jsou od nás několik šlápnutí do pedálů blízko. Za vesnicí začíná ostřejší stoupání nanovo. Zelený vrchol Kuku je zahalen mraky, jakoby se styděl.

Na Kuk jako na Říp

Poslední kilometr stoupání vede kamenitou cestou. Cyklistika je náročný způsob dobývání vrcholů, buď se zvedá přední kolo, nebo prokluzuje zadní. Závěrečné stoupání na Kuk je stejné jako na Říp. Stejný hrubý beton s prolisy, stejný sklon 28 %, ale jeho délka na rozdíl od Řípu je dvě stě padesát metrů.

Kuk padl

Jsme na vrcholu pohoří Kolovrat. Kolem nás se povalují cáry mlhy. Panoramatické výhledy do krajiny prakticky žádné. Zatímco v údolí pod námi svítí slunce, tady je hodně chladno. Kdyby bylo pořádně vidět, můžeme odtud šmírovat, co se děje v Itálii. Na vrcholu Kuk je startovní rampa pro paragliding. Celých 12 kilometrů na vrchol jsme se drápali hodinu a půl. Stejných 12 kilometrů z vrcholu dolů jsme prosvíštěli za 20 minut.

Milan Silný

související články

- ▶ Slovinsko na kole

»»» www.kalimera.cz

On-line cesty

BAZAR

Prodám 1 bal. Lariamu - původní cena 690 Kč, nyní 500,- Kč společně s 1 bal. Ercefurylu (desinfekce) a Loperonu (proti průjmu), Brno, tel. 608412084

Prodám LP Peru v češtině ve velmi pěkném stavu, nepoškozen, vydán v roce 2005. Cena: 350 Kč. nolenka@email.cz

Prodám van na NZ - plně funkční van ready na cestování s veškerým camping vybavením, postel, lednice a vše co potřebujete pouze za 2000 dolarů. kiwi - IMX@centrum.cz.

Koupím průvodce Trans siberian railway od Lonely Planet, opolekym@post.cz

AKCE

21. – 24. února 2007 – SPORT PRAGUE & SPORT FASHION – 31. mezinárodní veletrh sportovních potřeb a módy pro sport a volný čas, Výstaviště Letňany, Praha; www.sportprague.cz
15. – 18. února 2007 – HOLIDAY WORLD – středoevropský veletrh cestovního ruchu, Výstaviště Holešovice, Praha; www.incheba.cz
18. února 2007 – KLASICKÁ DÁMSKÁ JÍZDA – 4. ročník netradičního Karlova běhu na lyžích, Boží Dar v Krušných horách; www.lkslovan.cz
24. února 2007 – NOC TULENÍCH PÁŠŮ 2007 – závod Rockpoint Českého poháru ve skialpinismu 2007, Janské lázně – kolonáda; www.ski-mountaineering.cz
16. – 18. března 2007 – LODĚ & KARAVANY - 9. mezinárodní výstava lodí a karavanů, PVA Letňany, Praha; www.yacht-magazine.cz
24. – 25. března 2007 – CESTOVATEL-SÝ FESTIVAL – největší cestovatelský festival v České republice, kulturní dům Ládví, Praha, www.setkanicestovatelu.cz